

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/69/2012
Identifikačné číslo spisu:	6011200460
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6011200460.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu Liečebných termálnych kúpeľov, a. s., Sklené Teplice, so sídlom Sklené Teplice 100, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou HMG & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefanovičova 12, Bratislava, proti žalovaným - 1. Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Nová ul. 13, Banská Bystrica, a 2. Obci Sklené Teplice, zastúpenej JUDr. Jozefom Baranom, advokátom, so sídlom Námestie Matice slovenskej 23/45, Žiar nad Hronom, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného 1. č. I/221/953-5418/2011/990142-r z 19. januára 2011, č. I /221/953-5421/2011/990142-r z 20. januára 2011, č. I/221/368-3272/2011/990142-r z 13. januára 2011 a č. I/221/3174-15976/2011/990142-r zo 14. februára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/34/2011-94 zo 17. augusta 2011 a proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/34/2011-139 z 18. septembra 2012 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/34/2011-94 zo 17. augusta 2011 v spojení s uznesením z 18. septembra 2012, č. k. 23S/34/2011-139 vo veci samej p o t v r d z u j e .

V časti náhrady trov prvostupňového konania rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. augusta 2011, č. k. 23S/34/2011-94 v spojení s uznesením č. k. 23S/34/2011-139 z 18. septembra 2012 m e n í tak, že žalovanému v prvom rade náhradu trov konania n e p r i z n á v a a žalovanému v druhom rade je žalobca p o v i n ý zaplatiť náhradu trov konania v sume 127,64 eura na účet JUDr. Jozefa Barana, advokáta v Žiari nad Hronom do troch dní.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žaloby žalobcu, ktorými sa domáhal zrušenia rozhodnutí žalovaného 1. č. I/221/953-5418/2011/990142-r z 19. januára 2011 (ktorým bolo v zmysle §

48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2011 v znení rozhodnom v čase vyrubenia jednotlivých daní (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) potvrdené rozhodnutie správcu dane - žalovaného 2. č. 456 z 28. októbra 2010, ktorým bol podľa § 44 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. žalobcovi vyrubený rozdiel dane za ubytovanie za zdaňovacie obdobie v roku 2008 v sume 1466,54 eura), rozhodnutia č. I/221/953-5421/2011/990142-r z 20. januára 2011 (ktorým žalovaný 1. potvrdil rozhodnutie žalovaného 2. č. 457 z 28. októbra 2010 (ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel z dane za ubytovanie za zdaňovacie obdobie v roku 2009 vo výške 1 591 eur), ďalej rozhodnutia č. I/221/368-3272/2011/990142-r z 13. januára 2011 (ktorým žalovaný 1. zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného 2. číslo 462/2010 z 3. novembra 2010, ktorým bola žalobcovi určená daň za ubytovanie za obdobie od 1. apríla 2010 do 30. júna 2010 vo výške 4129,50 eura) a napokon číslo I/221/3174-15976/2011/990142-r zo 14. februára 2011 (ktorým žalovaný 1. zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného 2. č. 537/2010 zo 17. decembra 2010 (ktorým bola žalobcovi určená daň za ubytovanie za obdobie od 1. júla 2010 do 30. septembra 2010 vo výške 7032 eur).

Žalobami sa žalobca domáhal preskúmania všetkých štyroch rozhodnutí žalovaných v 1. a 2. rade a navrhol ich zrušenie dôvodiac tým, že ako zdravotnícke zariadenie, poskytuje iba ubytovanie pacientom v súvislosti s výkonom zdravotníckej - kúpeľnej starostlivosti, preto nevedie knihu ubytovaných, ale knihu pacientov a preto nepodlieha kategorizácii podľa vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 277/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú klasifikačné znaky na ubytovacie zariadenia pri ich zaraďovaní do kategórií a tried (ďalej len „vyhláška č. 277/2008 Z. z.“).

Krajský súd podľa § 112 ods. 1 OSP (v spojení s § 245c ods. 1 veta prvá OSP) spojil na spoločné konanie konania vo všetkých štyroch v žalobách z dôvodu, že ide o veci, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a skutkovo spolu súvisia.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutia podľa § 244 ods. 1 OSP v súvislosti s § 247 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že zo strany žalovaných správnych orgánov nedošlo k porušeniu zákonnosti, ktoré by malo vplyv na rozhodnutie vo veci samej. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenia §§ 37, 38, 41 a 43 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z. z.“ alebo zákon o miestnych daniach“). S poukazom na § 1 vyhlášky č. 277/2008 Z. z. dospel krajský súd k záveru, že žalobca spĺňa podmienky, aby bol považovaný za platiteľa dane za ubytovanie s tým, že zároveň spĺňa aj podmienky vymedzené v predmete dane v zmysle § 37 zákona č. 582/2004 Z. z.

Podľa krajského súdu prvou podmienkou je poskytovanie odplatného prechodného ubytovania fyzickým osobám. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že poskytuje iba pobyt na lôžku. Pri poskytovaní kúpeľnej starostlivosti zväčša nejde o pacientov, ktorí sú viazaní na lôžko a musia dodržiavať nemocničný režim. Ide o prechodné odplatné ubytovanie fyzických osôb v zariadení žalobcu, ako aj v iných ubytovacích zariadeniach mimo zariadení žalobcu, pri využívaní všetkých poskytovaných služieb žalobcu. Pokiaľ si fyzická osoba zvolí ubytovanie v kúpeľoch, táto musí zaplatiť daň za ubytovanie.

Druhou podmienkou je podľa krajského súdu, že ide ubytovacie zariadenia ktorého kategorizáciu určuje osobitný predpis. V súčasnosti upravuje kategorizáciu § 2 a § 3 vyhlášky č. 277/2008 Z. z. s tým, že charakteristika jednotlivých druhov kategórií je uvedená v § 4 citovanej vyhlášky. Na námietku žalobcu, že kategorizácia sa netýka zdravotníckych zariadení a že svoju činnosť nevykonáva na základe živnostenského oprávnenia, ale na základe rozhodnutia ministerstva zdravotníctva, krajský súd uviedol, že § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. odkazuje iba na kategórie ubytovacích zariadení a nie na to, pod akú inštitúciu patrí.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie vytykajúc krajskému súdu, že neúplne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Namietal, že krajský súd dospel k ničím nepodloženým zisteniam, že pri kúpeľnej starostlivosti nejde o pacientov, ktorí sú viazaní na lôžko, že zariadenie žalobcu nemožno porovnávať s kúpeľnou starostlivosťou, ďalej, že lôžko v nemocniciach nie je za odplatu a, že zariadenia žalobcu spĺňajú kategorizáciu podľa §§ 3 a 4 vyhlášky č. 277/2008 Z. z.

Ďalej namietal že súd ponechal v platnosti vyrubenú daň za ubytovanie v konkrétnej výške bez ohľadu na

to, aby bolo zrejmé, ktorým osobám malo byť poskytnuté ubytovanie.

Podľa názoru žalobcu krajský súd nesprávne posúdil otázku, či žalobca ako prevádzkovateľ prírodných liečebných kúpeľov poskytuje pobyt na lôžku ako službu súvisiacu s poskytovaním zdravotnej starostlivosti alebo ubytovanie, ktoré je predmetom dane. Žalobca poukazoval nato, že nie je daňovníkom ani platiteľom dane za ubytovanie a ani poskytovaný pobyt na lôžku, ako služba súvisiaca s poskytovaním zdravotníckej starostlivosti, nie je predmetom dane za ubytovanie nakoľko: ide o prírodné liečebné kúpele so zariadením ústavnej zdravotnej starostlivosti a nie ubytovacím zariadením, pričom žalobca neposkytuje odplatné prechodné ubytovanie v ubytovacom zariadení ale zdravotnú starostlivosť a neposkytuje ani ubytovacie služby na základe živnostenského oprávnenia.

Kategorizácia podľa vyhlášky č. 419/2001 Z. z., ktorou sa upravuje kategorizácia ubytovacích zariadení a klasifikačné znaky na ich zaraďovanie do tried (ďalej len „vyhláška č. 419/2001 Z. z.“) zrušená vyhláškou č. 277/2008 Z. z., sa zaoberala iba kategorizáciou ubytovacích zariadení. Podľa žalobcu sa prvostupňový súd nevysporiadal s námietkou, prečo by mala vyhláška č. 277/2008 Z. z. nahradiť vyhlášku č. 419/2001 Z. z., keď to nevyplyva zo žiadneho prechodného ustanovenia. Prírodné liečebné kúpele nie sú zaradené do taxatívneho výpočtu ubytovacích zariadení uvedených v § 2 vyhlášky č. 419/2001 Z. z. a prírodné liečebné kúpele nemožno zamieňať s kúpeľným hotelom ako ubytovacích zariadení.

Na záver žalobca namietal, že nie sú dané podmienky na to, aby ním poskytované služby boli predmetom dane za ubytovanie, preto navrhol rozhodnutie krajského súdu zmeniť a rozhodnutia žalovaného v 1. a 2. rade zrušiť a priznať náhradu trov konania.

Žalovaný 2. podal v zákonnej lehote odvolanie proti výroku o náhrade trov konania, žiadajúc ich priznanie tak, ako boli vyčíslené.

Žalovaný 1. vo svojom vyjadrení na odvolanie žalobcu l. z 21. novembra 2011 poukázal na to, že žalobca v odvolaní namietal tie isté skutočnosti ako v odvolaní proti platobným výmerom Obce Sklené Teplice a zotrúvajúc na svojom vyjadrení k žalobe sa stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom v napadnutom rozsudku.

Na odvolanie žalobcu sa vyjadril aj žalovaný 2. dňa 25. novembra 2011. Podľa jeho názoru krajský súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dôkazy správne vyhodnotil a správne posúdil. Žalobca spĺňa podmienky platiteľa dane za ubytovanie nakoľko je prevádzkovateľom zariadenia, v ktorom poskytuje odplatné prechodné ubytovanie. Na základe uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v celom rozsahu potvrdil a žalovanému 2. priznal trovy odvolacieho konania.

Po vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky prípisom z 30. júla 2012 sp. zn. 23S/34/2011 krajský súd doplniacim uznesením č. k. 23S/34/2011-139 z 18. septembra 2012 krajský súd doplnil vyššie označený rozsudok tak, že konanie proti žalovanému 2. podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil a zároveň rozsudok doplnil i na základe odvolania žalovaného 2. (posúdiac toto podľa jeho obsahu) a zaviazal žalobcu podľa § 146 ods. 2 prvá veta OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP zaplatiť žalovanému 2. trovy konania vo výške 567,14 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Dňa 24. októbra 2012 sa žalobca odvolal proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/34/211-139 z 18. septembra 2012 v časti o náhrade trov konania a namietal, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keďže predmetom konania je preskúmanie rozhodnutí správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti OSP, ktorá obsahuje v § 250 k a § 250 h OSP osobitnú úpravu náhrady trov konania a súd preto nemal použiť všeobecné ustanovenia obsiahnuté v tretej časti OSP.

Podľa žalobcu, ak krajský súd mal za to, že konanie bolo možné zastaviť mal tak urobiť na začiatku konania a nebolo potrebné žiadať vyjadrenie žalovaného 2. Ak krajský súd rozhodol o zastavení konania potom, čo vyhlásil rozsudok vo veci samej v tomto štádiu, pričom bolo možné konanie zastaviť hneď na začiatku, priznanie trov právneho zastúpenia obci ako žalovanému 2., svedčí o nehospodárnom vedení konania, najmä ak trovy konania vynaložené žalovaným 2. spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby, čo nie je možné považovať za trovy účelne vynaložené na

bránenie práva.

Okrem toho poukázal na to, že podľa § 250h ods. 2 OSP je možné priznať žalovanému správneho orgánu náhradu trov konania iba v prípade, ak bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby, to čomu v posudzovanej veci nedošlo.

Vzhľadom na uvedené navrhol rozhodnutie krajského súdu zmeniť a žalovanému náhradu trovy konania nepriznať.

Žalovaní v časti odvolací návrh ohľadom trov konania nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250j a ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu vo veci samej nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 224 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa sám v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Z obsahu spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil, že napadnuté rozhodnutia žalovaný 1. odôvodnil poukazom na ustanovenia článku 3 § 15 - 23 všeobecne záväzného nariadenia žalovaného 2. o miestnych daniach a o miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavby č. 2/2009 a č. 2/2008, ktorými obciam upravili platenie dane za ubytovanie. Listom zo dňa 11. mája 2010 žalovaný 2. vyžiadal od žalobcu doklady preukazujúce skutočnosti uvedené vo výkazoch predložených za príslušné zdaňovacie obdobie a knihu ubytovaných hostí. Žalobca doklady nepredložil, v dôsledku čoho správca dane vykonal dňa 6. júla 2010 daňovú kontrolu, o ktorej vypracoval protokol a zaslal žalobcovi na odsúhlasenie. Žalobca s vyrubením dane nesúhlasil s odôvodnením, že nie všetci hostia uvedený v knihe boli aj ubytovaní. Správca dane jeho námietky neuznal a daň mu vyrubil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal nato, že žalobca si podľa jeho názoru nesprávne vysvetľuje § 37 zákona č. 582/2004 Z. z., ktorý odkazuje na ustanovenie § 2 vyhlášky č. 419/2001 Z. z. Pre zaradenie do tried nie je rozhodujúci názov zariadenia, ale to, či toto zariadenie spĺňa podmienky kategórie a uvedených vo vyhláške. Ďalej svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca bol povinný správcovi dane nahlásiť skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane na predpísanom tlačíve.

Žalobca tak neurobil a preto správca dane v zmysle § 42 zákona č. 511/1992 Z. z. o správe daní, na splnenie tejto povinnosti vyzval. Správca dane vykonal miestne zisťovanie za účelom zistenia počtu ubytovaných osôb a prenocovaní podľa údajov z knihy ubytovaných. Žalobca vykonanie miestneho zisťovania neumožnil a doklady nepredložil, preto správca dane určil daň podľa pomôcok, ktoré mal k dispozícii a ktoré si sám zaobstaral. Správca dane dodržal zákonné podmienky na použitie spôsobu určenia dane podľa pomôcok.

Podľa § 37 zákona o miestnych daniach predmetom dane za ubytovanie je odplatné prechodné ubytovanie fyzickej osoby v ubytovacom zariadení, z ktorého kategorizáciu určuje osobitný predpis (ďalej len zariadenie).

Podľa § 38 zákona o miestnych daniach, daňovníkom je fyzická osoba, ktorá sa v zariadení odplatne prechodne ubytuje.

Podľa § 41 zákon o miestnych daniach platiteľom dane je prevádzkovateľ zariadenia ktorý odplatné prechodné ubytovanie poskytuje.

Podľa § 43 zákona o miestnych daniach obec ustanoví všeobecne záväzným nariadením podobnosti §§ 37 až 41, najmä náležitosti a lehotu oznamovacej povinnosti platiteľa dane, sadzbu dane, rozsah a spôsobu vedenia preukázanej evidencie na účely dane, spôsoby vyberania dane, náležitosti potvrdenia o zaplatení dane, lehoty na účel dane, k spôsobu vyberania dane, a náležitosti potvrdenia o zaplatení dane, lehoty a spôsoby jej odvodu v obci prípadné oslobodenia od tejto dane alebo zníženia dane.

Podľa § 1 vyhlášky č. 277/2008 Z. z., táto vyhláška ustanovuje druhy kategórií a triedy bytom akcií zariadení k ako aj klasifikačné znaky, ktoré musia spĺňať ubytovacie zariadenia pri zaradovaní do kategórií a tried. Kategorizácia sa vzťahuje na ubytovacie zariadenia, ktoré prevádzkujú podnikatelia poskytujúci ubytovanie a s ním spojené služby na základe živnostenského oprávnenia.

Podľa § 2 vyhlášky č. 277/2008 Z. z. na účely tejto vyhlášky sa rozumie:

a/ ubytovacím zariadením je budova, alebo priestor alebo plocha, ktorou sa verejnosti celoročne poskytuje za úhradu prechodné ubytovanie a s tým spojené služby,

b/ kategóriou ubytovacieho zariadenia určenie druhu ubytovacieho zariadenia podľa § 3 na základe splnených kritérií kategorizácie podľa klasifikačných znakov a fakultatívnych znakov ubytovacieho zariadenia uvedených v prílohe,

c/ triedou určenie minimálnych požiadaviek na vybavenie ubytovacieho zariadenia podľa jednotlivých kategórií a požiadaviek na úroveň a rozsah poskytovaných služieb v spojení s ubytovaním podľa kritérií uvedených v prílohe.

Podľa § 4 zákona č. 578 /2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. novembra 2011 poskytovateľ je

a) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť na základe 1. povolenia (§ 11) alebo povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti podľa osobitného predpisu alebo 2. živnostenského oprávnenia podľa osobitného predpisu, alebo

b) fyzická osoba, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10),

c) fyzická osoba - podnikateľ alebo právnická osoba, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť na základe povolenia na prevádzkovanie prírodných liečebných kúpeľov alebo povolenia na prevádzkovanie kúpeľnej liečebne podľa osobitného predpisu.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzané zo zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti (v znení zákona č. 720/2004 Z. z.) v znení účinnom do 30. novembra 2011, na základe verejného zdravotného poistenia sa plne alebo čiastočne uhrádza kúpeľná starostlivosť a nadväzuje na predchádzajúcu starostlivosť alebo ústavnú starostlivosť.

Najvyšší súd vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení ako aj ustanovení príslušnej vyhlášky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vychádzajúc z ustanovení § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. S týmto odôvodnením sa najvyšší súd v zásade stotožňuje,

považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní, dopĺňa nasledovné:

Z uvedených skutkových zistení je zrejmé, že krajský súd správne aplikoval citované zákonné ustanovenia, z ktorých vyplýva, že žalobca spĺňa podmienky vymedzené v predmete dane, pričom spĺňa aj podmienky nato, aby mohol byť považovaný za platiteľa dane za ubytovanie. Aj podľa názoru najvyššieho súdu o pobyte na lôžku je možné hovoriť predovšetkým v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti výlučne v nemocničných zariadeniach, čo je faktor, ktorý sa účelom určenia diametrálne odlišuje od poskytovania kúpeľnej starostlivosti a to aj napriek tomu, že ani tam sa nedá výnimočne vylúčiť, že v kúpeľnej starostlivosti môže byť aj kúpeľný hosť ktorý, môže byť pripútaný na lôžku, čo však nemení charakter a účelové určenie zariadenia kúpeľnej starostlivosti.

V súlade z odôvodnením prvostupňového rozsudku treba poukázať aj na vyjadrenie samotného žalobcu na ústnom pojednávaní pred krajským súdom, keď uviedol, že nemajú hotely, ale len kúpeľné domy a žalobcom predložený cenník za rok 2010, kde okrem iného je uvedené poskytovanie ubytovania za odplatu v penziónoch Lenka, Park, Relax v kúpeľnom dome, ústrednom dome a apartmánov. Z toho vyplýva, že žalobca spĺňa podmienky predmetu dane podľa § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. a súčasne je aj daňovníkom tejto dane podľa § 38 citovaného zákona.

K námietke žalobcu, že „sa krajský súd nevysporiadal s jeho námietkou, prečo by mala vyhláška č. 277/2008 Z. z. nahradiť vyhlášku č. 419/2001 Z. z., keď to nevyplýva zo žiadneho prechodného ustanovenia“, najvyšší súd uvádza, že táto námietka je vo vzťahu k preskúmvanej veci bez akejkoľvek právnej relevancie. Skutočnosť, že vyhláška č. 419/2001 Z. z. bola nahradená vyhláškou č. 277/2008 Z. z., vyplýva priamo zo zrušujúceho ustanovenia § 9 tejto vyhlášky. Pokiaľ ustanovenie § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. v poznámke 23 pod čiarou až do 30. novembra 2012 odkazovalo na ustanovenie § 2 vyhlášky č. 419/2001 Z. z., treba dať do pozornosti, že vyhláška č. 419/2001 Z. z. bola zrušená od 1. augusta 2008, kedy nadobudla účinnosť vyhláška č. 277/2008 Z. z., ktorou sa správne orgány pri svojom rozhodovaní riadil, pričom poznámka pod čiarou nemá normatívny charakter a slúži len na spresnenie výkladu ustanovenia zákona a pre posúdenie veci je právne významné znenie zákonného ustanovenia a platnej vyhlášky a nie odkaz v poznámke pod čiarou (k tomu pozri bližšie napr. R 109/2011).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď krajský súd sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite vysporiadal a stotožnil sa s dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 250j ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Ohľadne odvolania žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/34/2011-139 z 18. septembra 2012 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, sa najvyšší súd stotožnil s námietkou žalobcu, že krajský súd mal konanie proti žalovanému 2. zastaviť v takom štádiu konania, keď bola táto skutočnosť zrejmá, t. j. najneskôr pri prvom meritórnom úkone a nie až pri vyhlásovaní rozhodnutia vo veci samej.

Naproti tomu, však bolo nevyhnutné prihliadnuť na ustanovenie § 1 OSP a § 25 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, na základe ktorých, nie je možné žiadnemu účastníkovi konania uprieť právo na účelné právne zastupovanie za účelom obhajoby jeho právnych záujmov. V zmysle týchto zákonných ustanovení najvyšší súd vychádzajúc z ustanovenia § 146 ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP (žalobca zaviniť svojím nesprávnym označením okruhu žalovaných, že sa konanie voči žalovanému 2. muselo zastaviť - § 250 ods. 4 OSP) prihliadol na skutočnosť, že žalovaným v 2. bola obec, ktorá nedisponuje kvalifikovanými právnikmi a na povahu úkonov právnej služby právneho zástupcu žalovaného 2. a dospel k záveru, že všetky úkony nie je možné vyhodnotiť ako účelné. Aj keď krajský súd nepostupoval správne, ak so žalovaným 2. konal, je nutné prihliadnuť na to, že právny zástupca žalovaného 2. ako advokát mal vo veci konať s odbornou starostlivosťou, v rámci ktorej mal pri rešpektovaní § 250 ods. 1 OSP a ods. 4 OSP namietkať nedostatok pasívnej legitimácie najneskôr pri prvom úkone, ktorý bol oprávnený v mene zastúpeného urobiť a nie svojím postupom vo veci vytvárať ďalšie trovy. Keďže takto právny zástupca žalovaného 2. nepostupoval, najvyšší súd mu priznal ako účelne vynaložené trovy len právo na náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, t.

j. prípravu a prevzatie dňa 13. júna 2011 á 120,23 eura a režijný paušál á 7,41 eura, v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250 k ods. 1 OSP, keďže žalobca v konaní úspech nemal a žalovaný zo zákona nemá na náhradu trov konania právo.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.